

Bij de prijsuitreiking stond ze dicht bij het podium, doodsblijk, en als dan onze nationale vlag als eerste naar boven ging en het Wilhelmus werd ingezet, biggelden de tranen langs haar wangen. Dit was voor haar het ogenblik, waarvoor ze maanden lang gewoegd had...

Zij heeft met haar leerlingen zo ongeveer de hele wereld bezocht. Zuid-Afrika, Amerika en vrijwel alle hoofdsteden van Europa. In november 1955 was zij met een ploegje zwemsters te Moskou. De Russen hebben er haar trainingwijze bestudeerd en er films van gemaakt. En zij legde hun alles uit, hoewel ze alleen maar Nederlands sprak. Niettemin: iedereen verstond haar, want ze sprak niet alleen met haar mond, maar ook met haar benen en armen, haar handen en ogen en met heel haar expressieve gelaat.

Zij heeft in de loop van haar leven tal van aanbiedingen uit het buitenland ontvangen om daar de zwemsters te komen oefenen, doch ze heeft die soms zeer aanlokkelijke voorstellen altijd afgeslagen. Want zij was zeer vaderlandslievend en ik geloof zeker, dat zij dit als een soort van verraad tegenover haar eigen „kinderen” zou hebben beschouwd. Hoewel Ma Braun bij de oefeningen zeer streng was, hielden al die leerlingen van haar als van hun moeder.

Ouder wordend trok zij zich een beetje uit de zwemmerij terug, maar telkens laaide toch haar enthousiasme weer op. Zo nam zij mej. Irma Schumacher onder haar leiding en opnieuw slaagde zij erin ook deze zwemster tot grote prestaties op te voeren; de prachtige resultaten bij de Olympische Spelen te Londen in 1948 en te Helsinki in 1952 bewezen dit overduidelijk.

Toen ze al naar de 70 liep, nam zij haar eigen kleinkind onder haar leiding mitsgaders een heel troepje vriendinnen. Haar kleindochter zwom best, maar er waren er onder dat groepje een paar, die het allerbeste beloofden: Joke de Korte en Jopie van Alphen. Niets was haar teveel om die twee op het hoogste plan te brengen en 's ochtends om 7 uur, weer of geen weer, was zij in het zwembad aanwezig om ze te oefenen. Beiden werden het vermaarde zwemsters en het N.O.C. koos hen uit om deel te nemen aan de spelen te Melbourne in december 1956. Helaas zag Nederland zich genoopt zich van die spelen terug te trekken.

De teleurstelling daarover heeft ze niet meer gekend. Al enkele maanden eerder was ze op het ziekbed geworpen en zij overleed, zoals wij hierboven al zeiden, op 9 oktober 1956.